

Ояндаи Амрико ва 18 июли соли 2020 — Рақами чор

Jeff Pippenger

2023-09-19

1863

Паёми бобҳои ҳаштум ва нӯҳуми китоби Дониёл, ки тавассути дарёи Ёлой намояндагӣ шудаанд, дар соли 1798 кушода шуданд. Пешгӯии боби ҳаштумро Ҷабраил дар боби нӯҳум тафсир кард, аммо на то он вақт ки Дониёл дуое баён намуд, ки яке аз муҳимтарин дуоҳои инсонист, ки дар Китоби Муқаддас ба назар гирифта мешавад. Дар он дуо Дониёл нишон медиҳад, ки вай дарк карда буд, ки вайронии Ерусалим мувофиқи он чи дар китоби Ирмиё ёфта буд, ҳафтод сол давом хоҳад кард.

Дар соли аввали подшоҳии Дориюш, писари Аҳашверӯш, аз насли мадиён, ки бар салтанати калдониён подшоҳ таъин шуда буд, ман, Дониёл, дар соли аввали ҳукмронии ӯ, аз рӯи китобҳо шумораи он солҳоро фаҳмидам, ки каломи Худованд дар бораи онҳо бар Ирмиёи набӣ нозил шуда буд, яъне ки ҳафтод сол вайронии Ерусалим ба анҷом хоҳад расид. Дониёл 9:1, 2.

Ирмиё ҳам ишора кард, ки дар анҷоми он ҳафтод сол Балшасар хоҳад мурд, ҳангоме ки Куруш, сарлашқари Дориюш, Бобилро фатҳ мекард.

Ва ин тамоми замин харобазор ва моёи ҳайрат хоҳад шуд; ва ин халқҳо подшоҳи Бобилро ҳафтод сол хизмат хоҳанд кард. Ва чунин хоҳад шуд, ки ҳангоме ки ҳафтод сол ба анҷом расад, Ман подшоҳи Бобил ва он халқро, мегӯяд Худованд, барои шарорати эшон, ва низ замини калдониёро чазо хоҳам дод, ва онро ба харобаҳои абадӣ табдил хоҳам дод. Ирмиё 25:11, 12.

Дониёл ҳамчунин муайян кард, ки ҳафтод соли вайронӣ иҷрои нубуввате буд, ки Мусо онро сабт карда буд.

Оре, тамоми Исроил шарияти Туро вайрон кардааст, ҳатто бо рӯй гардондан, то ба овози Ту итоат накунад; бинобар ин лаънат бар мо рехта шудааст, ва қасаме ки дар шарияти Мӯсо, бандаи Худо, навишта шудааст, зеро мо бар зидди Ӯ гуноҳ кардаем. Ва Ӯ суханони Худо, ки бар зидди мо ва бар зидди доварони мо, ки моро доварӣ мекарданд, гуфта буд, устувор гардонд, ба он ки бар мо балои азиме овард; зеро дар зери тамоми осмон ончунон карда нашудааст, чунон ки бар Ерусалим карда шудааст. Чунон ки дар шарияти Мӯсо навишта шудааст, тамоми ин бало бар мо омадааст; аммо мо ба ҳузури Худованд Худои худ дуо наовардем, то аз гуноҳҳои худ баргардем ва ҳақиқати Туро бифаҳмем. Дониёл 9:11–13.

«қасаме», ки Исроил онро шикаста буд ва дар натиҷаи он «лаънат» ба вучуд омад, ҳамон «ҳафт маротиба»-и Левизакон бисту шаш буд. Калимае, ки дар Левизакон бисту шаш ба «ҳафт маротиба» тарҷума шудааст, ҳамон калимаи ибронист, ки дар Дониёл нӯҳ ба «қасам»

тарчума шудааст. Қасами Мусо, ки бо калимаи тарчумашудаи «ҳафт маротиба» ифода гардидааст, нахустин пешгӯии замонӣ буд, ки Вилиям Миллер онро кашф кард, ва он нахустини ҳақиқатҳои бунёдии ӯ буд, ки дар соли 1863 канор гузошта шуд. Вилиям Миллер намояндаи Илёс буд, ва инро Рӯҳи Нубувват тасдиқ мекунад.

«Ҳазорон нафар ба пазируфтани ҳақиқате, ки Вилиям Миллер мавъиза мекард, ҳидоят шуданд, ва ходимони Худо дар рӯҳ ва кудрати Илёс барангехта шуданд, то ин паёмро эълон намоянд». Early Writings, 233.

Дар соли 1863 ҳаракати Миллерӣ ба поён расид, зеро онҳое ки пештар дар ин ҳаракат буданд, калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтумро таъсис доданд. Вақте ки онҳо ҳамчун як калисо оғоз карданд, ҳаракат ба анҷом расид. Он замоне ба анҷом расид, ки онҳо Мусоро, чунон ки дар «ҳафт замон»-и Ибодот бисту шаш тасвир шудааст, куштанд; ва ҳамзамон Илёсро низ куштанд, яъне он паёмбареро, ки «қасам»-и Мусоро ба ин ҳаракат пешниҳод карда буд. Мусо ва Илёс ҳар ду дар соли 1863 кушта шуданд ва мебоист то баъд аз 11 сентябри 2001 эҳё намешуданд, вақте ки Худо ҳаракати Future for America-ро ба роҳҳои қадим бозгардонд.

Оянда барои Амрико 11-уми сентябри соли 2001-ро ҳамчун фаро расидани воқеаи сеюм шинохт, ва он чи ин муайянсозиро барқарор менамояд, яъне ки ҳамлаи ислом дар 11-уми сентябр, таърихи ду воқеаи аввал аст, чунон ки миллериён онҳоро муайян карда буданд, ки махсусан дар ҳар ду ҷадвали пешоҳангони солҳои 1843 ва 1850 тасвир ёфтааст. Бо бозгашт ба таърихи миллериён барои дастгирии нақши муосири Ислом, Худованд сипас фаҳмиши Оянда барои Амрико-ро дар бораи «ҳафт замон»-и Ибодатнома 26 кушод, ки он ба таври графикӣ дар ҳар ду ҷадвал дар сутуни марказӣ нишон дода шудааст. Ва дар ҳар ду ҷадвал, маркази сутуни марказӣ салиб аст. Вақте ки Худо дар таҳияи ҳар ду ҷадвали Ҳабаққук роҳнамоӣ кард, ӯ бовар ҳосил намуд, ки «қасам»-и Мусо, яъне «ҳафт замон»-и Ибодатнома 26, маркази ҳамаи дигар тасвирҳои нубувватӣ бошад ва дар ҳар ду ҷадвал Масеҳ дар айни марказ ҷой дода шавад.

Ин бо як давраи вақт мувофиқат мекард, ки дар пешгӯии дигаре ҷой дошт ва онро Ҷабраил дар боби нӯҳуми Дониёл шарҳ дода буд, ки муайян мекард: Масеҳ аҳдро бо бисёрон барои як ҳафта устувор хоҳад гардонид.

Ва ӯ аҳдро бо бисёре барои як ҳафта қавӣ хоҳад гардонид; ва дар миёнаи ҳафта ӯ қурбонӣ ва ҳадияро бозмедорад, ва барои паҳн шудани зиштиҳо онро хароб хоҳад кард, то ба анҷом расидан; ва он чи муайян шудааст, бар вайрона рехта хоҳад шуд. Дониёл 9:27.

Як ҳафтаи нубувватӣ аз ду ҳазору панҷсаду бист рӯзи рамзӣ иборат аст, ва нубуввате, ки Ҷабраил шарҳ меод, нишон меод, ки дар «миёна» ё маркази он ду ҳазору панҷсаду бист рӯзи рамзӣ Масеҳ маслӯб хоҳад шуд. Масеҳ ҳам дар ҳар ду ҷадвали Ҳабаққук маркази «ду ҳазору панҷсаду бист» аст ва ҳам дар он ҳафтае, ки ӯ аҳдро бо бисёре устувор гардонид.

Соли 1863 адвентизм ҳамчун калисо оғоз ёфт, ва чунбиши миллерӣ, ки бо рӯҳи Илёс қувват ёфта буд, кушта шуд. Чунбиши миллерӣ дарк мекард, ки дар доираи ҳафт калисои китоби Ваҳй онҳо калисои Филадельфия буданд. Онҳое ки баъд аз Ноумедии Бузург соли 1844 аз онҳо чудо шуданд, пасон ҳамчун Лоудикиён шинохта гардиданд. Соли 1856 Чеймс Уайт дар маҷаллаи Review and Herald силсилаи мақолаҳоро оғоз кард, ки дар онҳо нишон медод, чунбише ки ҳамчун Филадельфия оғоз ёфта буд, ба Лоудикия табдил ёфтааст ва аъзоён акнун бояд давои ба калисои Лоудикия пешниҳодшударо бичӯянд. Дар ҳамон сол, дар ҳамон нашрия, Чеймс Уайт силсилаи мақолаҳои навиштаи Хайрам Эдсонро дар бораи пешгӯии ду ҳазору панҷсаду бистсолаи Ибодат 26 ба нашр расонд. Он мақолаҳо ҳеҷ гоҳ ба анҷом нарасиданд.

Вақте ки Худованд ҳаракати Future for America-ро пас аз 11 сентябри соли 2001 боз ба роҳҳои қадимӣ ҳидоят намуд, мақолаҳои Эдсон аз нав кашф карда шуданд, ва бори аввал дар таърих ҳар ду давраи дувуним ҳазору панҷсаду бистсола ҳамчун ду лаънат шинохта шуданд: яке бар зидди даҳ қабилаи шимолӣ ва дигаре бар зидди ду қабилаи ҷанубӣ. Миллер «ҳафт замон»-ро бар зидди подшоҳии ҷанубӣ, яъне Яхудо, муайян карда буд, аммо Эдсон «ҳафт замон»-ро бар зидди подшоҳии шимолӣ, яъне Исроил, муайян намуд. Future for America дид, ки ҳар дуи онҳо бояд татбиқ карда шаванд. Вақте ки ин ду парокандагӣ бо ҳам якҷо карда мешаванд, онҳо нури нубуввати ба вучуд меоранд, ки онро на Миллер ва на Эдсон ҳеҷ гоҳ нашинохта буданд.

Вақте ки Худованд баъд аз соли 2001 «Future for America»-ро ба роҳҳои қадимӣ бозгардонд, «савганд»-и Мусо дубора зинда шуд ва бар пойҳои худ истод. Паёми вобаста ба «савганд» он гоҳ аз ҷониби паёмрасонони фариштаи сеюм пешниҳод гардид, ҳамон тавре ки онро паёмрасонони фариштаи якум пешниҳод ва рамзӣ нишон дода буданд. «Future for America» он ҳаракате буд, ки паёми бо «Мусо» муаррифишударо бо қудрати «Илёс» мавъиза мекард, ва Илёс то анҷоми як силсила пешниҳодоте, ки «Ҷадвалҳои Ҳабаққуқ» унвон дошт ва тақрибан дар соли 2012 ба поён расид, шаҳодати Мусоро ба равшанӣ баён мекард. Вақте ки он силсилаи пешниҳодот ба анҷом расид, ҳайвони аз вартаи беҳад баромада боло шуд, то бар зидди Мусо ва Илёс ҷанг кунад. Он ҷанг замоне оғоз ёфт, ки «Future for America» қарор дод кореро, ки аз соли 1996 анҷом медод, қатъ намояд ва ба ҷои он мактабе оғоз кунад, ки онро бо тақаббур «Мактаби анбиё» номид. Беҳтар мебуд, ки он мактабро «мактаби анбиёи козиб» меномиданд!

Бесарусомонӣ ва ошуфтагӣ, ки ба миён омад, вақте мактаб ба онҳое иҷозат дод, ки ҳаргиз аз ҷониби Худованд ҳамчун паёмрасони Ё тасдиқ нашуда буданд, то андешаҳои худро ворид кунанд, бо марги Future for America дар 18 июли соли 2020 анҷом ёфт. Дар он лаҳза Мусо ва Илёс дар кӯчаҳо кушта шуда буданд.

Ва ҳангоме ки шаҳодати худро ба анҷом расонанд, он ҳайвоне ки аз жарфи беҳад боло меояд, бар зидди онҳо ҷанг хоҳад кард, ва бар онҳо ғолиб хоҳад омад, ва онҳоро хоҳад кушт. Ва ҳасадҳои мурдаи онҳо дар кӯчаи шаҳри бузург хоҳанд хобид, ки ба маънои рӯҳонӣ Садӯм ва Миср хонда мешавад, ҳамон ҷое ки Худованди мо низ маслӯб карда шуд. Ваҳй 11:7, 8.

Шаҳодате, ки сазовори эътимод аст, он шаҳодатест, ки дар анҷоми силсилаи тахти унвони «Чадвалҳои Ҳабаққук» ба поён расид. Сипас ҳайвон ҳамла кард. Ман ҳеҷ тасаввуре надорам, ки кӣ ин мақолаҳои ҷориро пайгирӣ мекунад, вале гумон мекунам, ки онро ба ҳамон андоза душманони Future for America ташкил медиҳанд, ки онҳое низ, ки ҳанӯз мекӯшанд бо ноумедии 18 июл созгор шаванд. Аз ин рӯ, ман интизор дорам, ки онҳое, ки ба гурӯҳе дохиланд, ки ман онро душманон таъриф мекунам, ишора хоҳанд кард, ки ин татбиқи таърихи нубувватӣ дар назари онҳо то чӣ андоза ба манфиати худ хизматкунанда менамояд. Бигзор чунин бошад. Вақт бисёр кӯтоҳ аст, то вонамуд карда шавад, ки таърихи Future for America ба таври равшан ҳамчун он ҳаракате муайян нашудааст, ки бо ҳаракати миллерӣ тимсол гардидааст; ва он қадар кӯтоҳ аст, ки вонамуд карда шавад, ки он паёмовари инсонии нуқсондори лодикиягӣ, ки барои пешбарӣ кардан дар он ҳаракат бархезонда шуда буд, бо William Miller тимсол нагардидааст.

Миллер филаделфиягӣ буд, ва ман соли 1975 аз дунё ба адвентизм омадам; бинобар ин, ман як адвентисти лоудикиягии тасдиқшуда ҳастам. Таърихи зиндагии ман ба ин воқеият шаҳодат медиҳад. Бо вучуди ин, Худои пурмарҳамати осмон ахиран ба ман дастур додааст, ки паёмеро, ки Ё ҳоло ошкор месозад, ба навишт дарорам ва онро ба калисоҳо бифиристам. Дастури Ё бо ин ваъда омад, ки вақте Ё Мусо ва Илёсро эҳё мекунад, онҳо ҳамчун филаделфиягӣ эҳё хоҳанд шуд, на ҳамчун лоудикиягӣ. Ҳаракате, ки дар таърихи миллеритӣ оғоз ёфт, давраи Филаделфия буд, ки ниҳоят дар соли 1856 ба Лоудикия гузашт, вақте ки раванди рад кардани асосҳое, ки миллеритҳо гузошта буданд, оғоз гардид. Ин радкунӣ бо канор гузоштани рушди нави нур, ки тавассути қалами Ҳайром Эдсон пешниҳод шуда буд, оғоз ёфт. Ҳафт сол баъд, дар соли 1863, ҳаракати Илёс, ки паёми Мусоро пешниҳод карда буд, кушта шуд. Ҳамзамон бо кушта шудани ҳаракат, калисое ҷорӣ карда шуд, то ба ҷойи он ҳаракатро бигирад. Мусо ва Илёс дар оғози адвентизм кушта шуданд ва онҳо боз дар анҷоми адвентизм кушта шуданд.

Дар анҷоми Лоудикаи нубувватӣ, дар соли 1989 рӯёи дарёи Ҳиддекел кушода гардид ва ҳаракате оғоз ёфт, ки аз модари лоудикқой зода шуда буд. Худованд ногаҳонгирифта нашуд, ва Ё медонист, ки кори се фариштаро ҳамон гуна, ки оғоз карда буд, ба анҷом хоҳад расонд. Ё онро бо ҳаракати филаделфиён ба поён мерасонд, ҳамон тавре ки онро оғоз карда буд; ва барои анҷом додани ин, лозим буд, ки ҳаракате, ки аз рӯи таваллуд лоудикқой буд, кушта шавад ва ҳамчун филаделфиён эҳё гардад. Бо ин кор, ҳаракате, ки аз калисои Лоудика берун оварда шуда буд, ҳаштуме мегашт, ки аз ҳафт аст, дар ҳамон таърихе ки иттиҳоди сегона ҳаштуме мегардад, ки аз ҳафт аст. Ва дар ҳамин ҳамон таърих, шоҳи ҷумҳуриҳои низ эҳёи ҳаштумеро таҷриба хоҳад кард, ки аз ҳафт буд ва ба василаи «woke-ism»-и Миср ва Садӯм кушта шуда буд; аммо он хатти нубувват дертар дар мақолаҳо баррасӣ хоҳад шуд.

Ва аз қавмҳо ва қабилаҳо ва забонҳо ва миллатҳо ҷасадҳои онҳоро се рӯзю ним хоҳанд дид, ва намегузоранд, ки ҷасадҳои онҳо дар қабрҳо гузошта шаванд. Ва сокинони замин бар онҳо шод хоҳанд шуд, ва айшу тараб хоҳанд кард, ва ба якдигар ҳадияҳо хоҳанд фиристод; зеро ин ду пайғамбар сокинони заминро азоб медоданд. Ва баъд аз се рӯзю ним Рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо ба онҳо даромад, ва онҳо бар пойҳои худ истоданд; ва тарси бузурге бар онҳое ки онҳоро медиданд, афтод. Ваҳй 11:9–11.

Ояндаи Амрико ба қабр андохта нашуд, балки ҳамон ҷо, дар кӯчае ки дар он кушта шуда буд, хобида монд, дар ҳоле ки душманонаш бар марги зоҳирии он шодӣ мекарданд. Бо вучуди ин, «пас аз се рӯз ва ним Рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо ба онҳо даромад, ва онҳо бар пойҳои худ истоданд». Вақт дигар нест; бинобар ин, се рӯз ва ним рамзи ҳазору дусаду шаст рӯз ё сол аст, ки дар Ваҳй боби дувоздаҳ, оятҳои шаш ва чордаҳ, биёбонери ифода мекунад, ки дар он муқаддасгоҳ ва лашкар поймол карда шуданд. Агар онро ба қабр андохта буданд, он дар кӯчае намебуд, ки дар он поймол карда шавад. Поймол шудани Ояндаи Амрико на танҳо як давраи рамзист, балки он давраи рамзии паёми «ҳафт замон» аст, ки бо қасами Мусо ифода шудааст.

Ва онҳо ба дами шамшер хоҳанд афтод, ва ба асорат назди ҳамаи халқҳо бурда хоҳанд шуд; ва Уршалим аз ҷониби ғайрияҳудиён поймол хоҳад шуд, то даме ки замонҳои ғайрияҳудиён ба анҷом расанд. Луқо 21:24.

Ерусалим се бор поймол карда шудааст. Аввал аз ҷониби Бобил аз соли 677 то м. то 607. Дуюмин поймолкунӣ аз ҷониби Рими бутпараст аз соли 66 то м. 70 буд. Бори сеюм аз ҷониби Рими рӯҳонӣ аз соли 538 то 1798 буд. Поймол шудани Ерусалим аз ҷониби халқҳо, ки дар Луқо бисту як муайян шудааст, ҳамон як ҳазору дусаду шаст соли ҳукмронии папагӣ буд. Ваҳй боби ёздаҳ, ки дар он мо шаҳодати Мусо ва Илёсро меёбем, бо муайян сохтани он давраи замонӣ оғоз меёбад.

Ва ба ман қамише монанди асо дода шуд; ва фаришта истода, мегуфт: Барҳез ва маъбади Худоро, ва қурбонгоҳро, ва онҳоро, ки дар он ибодат мекунанд, чен намо. Аммо сахнеро, ки берун аз маъбад аст, вогузор ва онро чен макун; зеро он ба халқҳо дода шудааст; ва шаҳри муқаддасро онҳо чихилу ду моҳ поймол хоҳанд кард. Ваҳй 11:1, 2.

Фармон ба Юҳанно, ки маъбад ва ибодаткунандагони даруни онро чен кунад, оғози довариро дар соли 1844 ифода менамояд, зеро ду ояти пешин Юҳанноро ҳамчун касе муаррифӣ мекунанд, ки талхӣи Ноумедии Бузургро дар соли 1844 таҷриба кардааст; пас, баъд аз он ки ба ӯ гуфта мешавад, ки бояд кори эълон кардани паёмро аз нав такрор кунад, ояти якуми боби ёздаҳум нишон медиҳад, ки доварӣ ҳамон дам оғоз ёфтааст.

«Вақте фаро расидааст, ки ҳар он чи метавонад ба ларза оварда шавад, ба ларза оварда хоҳад шуд, то он чи ба ларза оварда намешавад, бокӣ монад. Ҳар як маврид пеши Худо барои баррасӣ меояд; зеро Ӯ маъбади Худо ва ибодаткунандагони дар он бударо чен мекунад. “Инро мегӯяд Он ки ҳафт ситораро дар дасти ростии Худ нигоҳ медорад, ва дар миёни ҳафт чароғдони тиллоӣ роҳ меравад: аъмоли тӯро медонам.... Аммо бар ту чизе дорам, зеро муҳаббати аввалини худро тарк кардаӣ; пас ба ёд ор, ки аз кучо афтодаӣ, ва тавба намо, ва қорҳои аввалро ба ҷо овар; вагарна зуд назди ту хоҳам омад, ва чароғдонатро аз ҷойи он хоҳам гирифт.” “Тавба намо; вагарна зуд назди ту хоҳам омад, ва бо шамшерҳои даҳони Худ бар зидди ту хоҳам ҷангид. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд: Ба касе ки ғолиб ояд, аз манноӣ ниҳон хоҳам дод, ки бихӯрад, ва ба ӯ санги сафед хоҳам дод, ва бар он санг номи наве навишта шудааст, ки ҳеҷ кас онро намедонад, ҷуз он касе ки онро қабул мекунад.”» The 1888 Materials, 1116.

Азбаски Юҳанно оғози довари тафтишотиро дар соли 1844 намояндагӣ мекунад, ба ӯ гуфта мешавад, ки саҳни берунии маъбадро канор гузорад, зеро он ба ғайрияхудиён дода шудааст, ки шаҳри муқаддасро ба муддати ҳазору дусаду шаст сол поймол хоҳанд кард. Луқо 21 муайян мекунад, ки ғайрияхудиён Ерусалимро поймол хоҳанд кард, то он даме ки «замонҳои» ғайрияхудиён ба анҷом расад. Юҳанно дар боби ёздаҳ нав муайян кардааст, ки замони поймол гардидани Ерусалим аз ҷониби ғайрияхудиён таърихи аз 538 то 1798 буд. Юҳанно ин давраро ду бор дар боби дувоздаҳ ҳамчун биёбон муайян мекунад, яъне давраи замоне, ки калисо ба он фирор кард, то аз таъқиботе, ки папа меовард, дар амон бошад.

Ҳангоме ки Мусо ва Илёс кушта шуда, дар кӯча гузошта мешаванд, то муддати сеюним рӯз поймол карда шаванд, бояд фаҳмида шавад, ки се таърихи пешинае, ки дар онҳо Ерусалим поймол гардида буд, он давраи вақтро ба таври намунавӣ ифода мекунанд. Дар Луқо бисту як, халқҳои ғайрияхудӣ шаҳри муқаддасро поймол мекарданд, то он даме ки «замонҳо»-и халқҳои ғайрияхудӣ ба анҷом расанд.

Ҳамин тавр, Луқо зиёда аз як замони халқхоро муайян мекунад, аммо мо медонем, ки ба анҷом расидани замони халқҳо соли 1798 буд. Аввалин «замони халқҳо» дар соли 723 то милод оғоз ёфт, вақте ки подшоҳии шимолии Исроил аз ҷониби Ашшур поймол карда шуд. Он поймолшавӣ зеркубии як қудрати бутпарастро оғоз кард ва то соли 538 идома ёфт, вақте ки қудрати папагӣ ин корро то соли 1798 давом дод. Бутпарастӣ Исроили ҳақиқиро пароканда кард ва поймол намуд, ва папагарӣ Исроили рӯҳониро пароканда кард ва поймол намуд. «Замонҳои» халқҳо ду ҳазору панҷасду бист соли Ибодат китоби Левизод 26-ро ифода мекунанд, ки ду давраи поймолшавиро нишон медиҳад. Аввалин аз ҷониби бутпарастӣ, чунон ки бо Ашшур, сипас Бобил, ва баъд Руми бутпараст намояндагӣ мешуд, ба амал бароварда шуд. Сипас қудрати дуҷуми харобкунанда, ки Миллер дар чаҳорчӯби муқаддаси нубуввате, ки ӯ истифода мебард, муайян карда буд, папагарӣ буд, ки поймол карданро то соли 1798 идома мебуд. Поймол кардани ҳам бутпарастӣ ва ҳам папагарӣ маҳз ҳамоно саволест, ки дар муқолаи осмонӣ матраҳ мешавад ва ҷавобро ба вучуд меорад, ки асос ва сутуни марказии Адвентизм аст.

Пас шунидам, ки як муқаддас сухан мегуфт, ва муқаддаси дигар ба ҳамоно муқаддасе ки сухан мегуфт, гуфт: «То ба кай ин рӯё дар бораи қурбонии доимӣ ва гуноҳи вайрониовар хоҳад буд, ки ҳам қудсгоҳ ва ҳам лашкар ба поймол шудан супурда шаванд?» Ва ӯ ба ман гуфт: «То ду ҳазору сесад рӯз; он гоҳ қудсгоҳ пок хоҳад шуд». Дониёл 8:13, 14.

Фаришта Ҷабраил ва дигар фариштагон Миллерро ба он фаҳмиш ҳидоят карданд, ки «қурбонии доимӣ» бутпарастиро ифода мекунад ва «гуноҳи вайронкунанда» папагиро ифода мекунад. Ҳам бутпарастӣ ва ҳам папагӣ қудсгоҳ ва лашкарро поймол хоҳанд кард. Бинобар ин, «замонҳои» халқҳо, ки Луқо ба он ишора мекунад, ҳамоно ду давраи поймолшавии ҳазору дусаду шастсола мебошанд, ки якҷо ҳафт замони Ибодот 26-ро ташкил медиҳанд.

Паёми «қасам»-и Мусо дар соли 1863 кушта шуд, ҳамроҳ бо паёмбари Илёс, ки паёми Мусоро пешниҳод карда буд. Ҳам паёми Мусо ва ҳам паёмбари Илёс баъд аз 11 сентябри соли 2001 эҳё карда шуданд. Пас аз он ки паёми Мусо бори дигар аз ҷониби Илёс эълон карда шуд, ҳар ду кушта шуданд ва сипас барои як ҳазору дусаду шаст рӯз дар кӯча гузошта шуда, дафн нагардиданд; ин иртиботи бевосита ба паёми «ҳафт вақт» аст, ки Донёл онро «қасам»-и Мусо меномад. Ҳаракат ва паёмбаре, ки паёми Илёсии Мусоро, чунон ки дар шахси Миллер ва миллериён ба таври рамзӣ нишон дода шудааст, тақрор мекунад, дар ниҳоят бар пойҳои худ хоҳад истод ва эҳё хоҳад шуд.

Ва баъд аз се рӯз ним Рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо ба онҳо даромад, ва онҳо бар пойҳои худ истоданд; ва бар касоне ки онҳоро медиданд, тарси бузурге фурӯ афтод. Ва онҳо овози баланде аз осмон шуниданд, ки ба онҳо мегуфт: «Ба ин ҷо боло оед». Ва онҳо дар абре ба осмон сууд карданд; ва душманонашон онҳоро диданд. Ваҳй 11:11, 12.

Мо ин ҳақиқатро дар мақолаи оянда баррасӣ хоҳем кард.